Tak for jeres tillid. Der bliver brug for den.
Kan I huske den fornyelsesdebat vi havde for nogle år siden? Dengang vi gjorde klart, at drivkraften i det organisatoriske arbejde måtte være den politiske målsætning og vor debat. At vi bevidst skulle nedbryde skellet mellem det organisatoriske og det politiske. Har vi så i tilstrækkelig grad fået nedbrudt disse skel? Vi er kommet et langt stykke, men ikke langt nok. Vi må til at tage de næste skridt - Sige: Nok er vi her på kongressen delt op. Der sidder ledelsen. Der de kongresdelegerede. Der kandidaterne. Der repræsentanterne for fagbevægelsen. Dér de andre organisationer. Afgørende er, at vi alle er med i den politiske beslutningsproces.

Det lokale bestyrelsesmedlem har ikke tilstrækkelige muligheder i arbejdet, hvis ikke vor folketingsgruppe og regering gør den rigtige indsats. Vor folketingsgruppe vil skrumpe
ind, hvis ikke den aktive i partiforeningen går ud og tager sliddet. Alle er vi nødvendige og alle er vi afhængige af hinanden. Derfor skal vi knytte tråden stærkere imellem folketingsgruppen og vore foreninger. Men vi. skal også erkende, at debatten ikke har mening, hvis ikke vi vil det middel, der hedder en effektiv og slagkraftig organisation. Som det er blevet sagt:
Vil vi ikke midlet, fornægter vi målet.
Kommer vi ikke ud til de mange, bliver det en teoretisk og selvtilstrækkelig diskussion blandt de få frelste.
Man taler for tiden om en troværdighedskløft mellem borgerne og det politiske liv. Det er ikke noget uvæsentligt problem, som vi blot kan affærdige. Vi skal være det parti der erkender, at der eksisterer en skepsis hos mange vælgere. Nogle af dem spørger, om politikerne er oprigtige nok. Vi skal være partiet, man kan stole på, fordi vi søger at fortælle sandheden. Osse når den er ilde hørt.
At påtage sig regeringsansvaret øger VKR-partiernes muligheder for at presse os over i defensiven, fordi det må være vor pligt at forklare vore handlinger, hvor de andre nøjes med påstande. Har jeg uret, når jeg siger, at man hos vore egne af og til kan finde en nærmest undskyldende holdning?
Vi er ikke ufejlbarlige, men vi kan være vort arbejde bekendt. Vi skal ikke undskylde, men gå til angreb og ikke lade de andre i fred, når de foretrækker taktik*en frem for den saglige behandling eller søger at køre frihjul. Og når jeg siger frihjul, gælder det alle sider i Folketinget.

At være skabende i politik er at stille krav til hinanden« Hvorfor gør de det, spørger den forundrede borger derude, når han ser den indsats, der præsteres i vort parti. Og hvad skal vi så svare?

Kan I huske den åbne og bredtfavnende Julius Bomholt, da han på årsmødet i 1966 talte om visionen. Han havde den selv drømmen om det menneskeværdige og varme samfund vi altid skal arbejde os hen imod. Vor fornuft fortæller os, at vejen er lang og går over de små praktiske fremskridt i hverdagen,

der hver for sig måske ikke har de store perspektiver. Men

lagt sammen og passet ind i helheden, fortæller det os, at vi er i bevægelse. Han fornemmede det - Bomholt, at uden vision ingen tro. Uden tro ingen inspiration. Uden inspiration ingen resultater.

Vi skal ikke administrere dette samfund. Vi skal udvikle det. Vi skal være søgende og åbne over for det nye, selvom det måske i første omgang ikke engagerer de mange. Derfor kan vi ikke undvære næringen fra de unge og et tidsskrift som "ny politik". Vi skal have kontakt til de mange, forstå deres problemer og aldrig tale ned til dem. Derfor skal vi have bredde i vor bevægelse.

Igennem Socialdemokratiets historie har vi set een lang række af profetier fra borgerlige partier om, at nok har vi gjort en social indsats, men nu er vor mission til ende.

Hver eneste gang slog det fejl. De borgerlige blades lederskribenter, der er henfaldet til de samme illussioner ved denne kongres vil opdage, at de atter engang undervurderer vor styrke.

Afgørende er det, at vi har viljen til at bruge vore kræfter Denne vilje skal være denne kongres' vigtigste resultat.